

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného – rozvrhem práce soudu na rok 2016, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 75/2017 jinému krajskému soudu **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 6. 3. 2017 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem městského soudu, který spatřoval v rozvrhu práce městského soudu na rok 2016. Rozvrh práce je dle žalobce zpětně nepřezkoumatelný, nelze ověřit řádné přidělování věcí a neobsahuje algoritmus přidělování jednotlivých věcí zákonným soudcům. Poukazoval dále na to, že všichni soudci městského soudu jsou z projednávání věci vyloučeni.

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že skutečnost, že o žalobě by měli rozhodovat soudci stejného soudu, který v řízení vystupuje jako žalovaný správní orgán, může zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů.

Nejvyšší správní soud shledal návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu nedůvodným.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud.

Nejvyšší správní soud má za to, že v projednávané věci se jedná o podobnou situaci, k níž se vyjadřoval v přípisu ze dne 17. 2. 2017, č. j. Nad 89/2017 – 9, v němž uvedl, že „*povinnost předložit věc k rozhodnutí o námitce podjatosti a posléze k přikázání věci by Městský soud v Praze neměl v případě, pokud by např. dospěl k závěru, že žaloba je nepřijatelná a je nutno ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písmeno d) s. ř. s., eventuálně pokud by byly naplněny jiné důvody uvedené v citovaném ustanovení. V tomto případě by se totiž nedalo hovořit o vyloučení soudců „z projednávání a rozhodování věci“, ochrana žalobce by pak byla dostatečně zajištěna možností podat z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písmeno e) s. ř. s. kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby... Bylo by za této situace systémově absurdní, kdyby soudy*

přistoupily na tyto hry a rozjely koloběh řízení o podjatosti či delegaci v situaci, kdy je konec řízení zahájeného takovou „žalobou“ nevyhnutelně a jednoznačně předurčen.“

Nejvyšší správní soud má za to, že i v projednávané věci je výsledek řízení předurčen, neboť rozvrh práce soudu není soudně samostatně přezkoumatelný, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.

V rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 As 48/2012 – 28, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozvrh práce soudu není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož nemůže ani teoreticky zasáhnout do právní sféry žalobce, kterým byl v uvedené věci soudce, jehož se rozvrh práce týkal. Pokud není rozvrhem práce soudu zasaženo ani do právní sféry soudce tohoto soudu, tím spíše se nedotýká právního postavení jiných osob. Rozvrhem práce městského soudu nebylo žádným způsobem přímo zasaženo do práv a povinností žalobce (obdobně např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2014, č. j. 45 A 63/2014 – 40). Úkolem soudního přezkumu dle soudního řádu správního není abstraktní kontrola úkonů veřejné správy, které se bezprostředně neodráží v právní sféře žalujícího subjektu.

Nejvyšší správní soud v žádném případě nehodlá zlehčovat význam základního práva na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jehož smyslem je vyloučit svévolnou manipulaci při přidělování věcí jednotlivým soudcům, tzn. zajistit nestranné rozhodování nezávislým soudcem (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 956/09). Podstatou práva na zákonného soudce je, že příslušnost soudu pro řešení konkrétní věci se musí řídit předem stanovenými pravidly a že podle předem stanovených pravidel se musí odehrávat i přidělení věci konkrétnímu soudci nebo senátu v rámci takto určeného soudu. Rozvrh práce musí obsahovat transparentní předem stanovená obecná pravidla pro určení konkrétního soudce nebo soudců v senátu, kteří ve věci budou rozhodovat, pravidla pro jejich zastupování v případě jejich důvodné krátkodobé absence či podjatosti i pravidla pro přerozdělování věcí pro případ dlouhodobé absence soudce (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15).

Případný zásah do práv žalobce je však dán až konkrétním rozhodnutím soudu, které je přezkoumatelné v rámci opravných prostředků v tom kterém soudním řízení. V rámci těchto opravných prostředků může účastník řízení mimo jiné namítat zmatečnost řízení před soudem spočívající v nesprávném obsazení soudu. Případné vady rozvrhu práce soudu se tedy v právní sféře jednotlivce projeví až v rámci soudního rozhodování konkrétní věci, a nikoliv již samotným vydáním tohoto rozvrhu práce.

V projednávané věci je tedy zřejmé, že žaloba není věcně projednatelná, a není tedy nutné věc delegovat podle ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s., neboť tato delegace by neměla žádný smysl v situaci, kdy je konec řízení zahájeného takovou žalobou nevyhnutelně a jednoznačně předurčen. Nejvyšší správní soud proto návrh na přikázání věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 A 75/2017 zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu